

РЕШЕНИЕ

№ 358

гр. София, 21.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8768** по описа за **2021** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Е. Е. В., подадена чрез процесуален представител адв. Е. Г. В. срещу РЕШЕНИЕ № 20138492 от 14.06.2021г. на СРС, НО, 11-и състав, постановено по нахд № 4916/2021г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, поради постановяването му в противоречие с материалния закон. Касаторът излага доводи, че АУАН не е подписан от свидетеля очевидец на нарушението, а в нарушение на чл.40, ал.3 от ЗАНН не е съставен в присъствието на двама други свидетели, а само на един, който при това не е участвал при установяване на нарушението. Посочва се, че пътен знак Д21 е бил поставен отляво на движението, а не отдясно, разположен е бил успоредно на движението, а не с лице към движението, паркомаястото не е било означено със синя маркировка, деянието е осъществено в тъмната част на денонощието. Тези обстоятелства изключвали вината му, защото той обективно е бил възпрепятстван на възприеме наличието на пътен знак Д21. Твърди се още, че пътният знак Д21 е бил поставен в нарушение на изискванията на чл.9, ал.1 и чл.14, ал.2 от Наредба № 18/23.07.2001г., което изключвало отговорността на нарушителя. Не било обсъдено подаденото в административното производство писмено възражение срещу АУАН, а издаденото НП страдало от порок по чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, защото липсвало ясно описание на

нарушението и на доказателствата, които го потвърждават.

Касаторът моли да бъде отменено решението на СРС, НО, 11-и състав по нахд № 4916/2021г. и спорът решен по същество, като се отмени изцяло НП № СОА21-РД11-692/15.03.2021г. на зам.-кмета на Столична община.

Ответникът – Столична община, чрез процесуален представител юрк. М. А. е депозирал писмен отговор вх. № 21041657/26.07.2021г., в който е изложено становище за неоснователност на жалбата. По същество претендира да се остави в сила решението на СРС, както и да се присъди юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна и дава заключение, че решението на СРС следва да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение от 14.06.2021г., постановено по нахд № 4916/2021г. СРС, НО, 11-и състав е потвърдил наказателно постановление НП № СОА21-РД11-692/15.03.2021г. на зам.-кмета на Столична община, с което на Е. Е. В. на основание чл.178д от ЗДвП е наложена глоба в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева за извършено нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите П. В. В. и В. Б. Н. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правния извод, че при провеждане на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, правилно е бил приложен материалния закон, като е доказано виновното извършване на деянието по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, което не представлява маловажен случай по см. на чл.28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

По смисъла на чл.220 АПК съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Констатирано е било, че на 13.01.2021г. в [населено място], на [улица]с посока към [улица], Е. Е. В. е паркирал лек автомобил марка „Ф. Мондео“ с рег. [рег.номер на МПС], на място определено за паркиране на хора с трайни увреждания, което е било обозначено с пътен знак Д21. В тази връзка и в присъствието на един свидетел е бил съставен акт за установяване на административно нарушение № 831467/13.01.2021г. Въз основа на изготвения акт е издадено и обжалваното наказателно постановление № СОА21-РД11-692/15.03.2021г. на зам.-кмета на Столична община, с което касаторът е привлечен към административно наказателна отговорност за извършено от него деяние по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП и е санкциониран с глоба в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева.

Касационната инстанция приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 във вр. ал.2 от НПК. Съображенията за това са следните:

На първо място, основното оплакване на касатора е за нарушение на чл. 40, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел Д. Г. К., който при това не е присъствал при извършване или установяване на нарушението; като не е налице и хипотезата на чл. 40, ал. 4 ЗАНН, доколкото писмените сведения на очевидеца /докладна записка на П. В. В./ не са официален документ. Това обстоятелство обаче, не е възпрепятствало нарушителя да упражни правото си на защита. Актът за установяване на административно нарушение е съставен в присъствието на нарушителя. Съгласно чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, актът за установяване на административно нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствали при извършване или установяване на нарушението. Разпоредбата на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН изрично допуска при невъзможност на свидетелите, присъствали при извършването или установяването на нарушението, актът да се състави в присъствието на други двама свидетели, като това изрично се отбележи в акта. Видно от съставения акт, в настоящия случай това обстоятелството е вписано в него, като актът е съставен от Т. С. в присъствието на свидетеля Д. Г. К. по реда на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН. Актосъставителят и свидетелят са се подписали под акта съгласно чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Действително е налице нарушение на чл. 40, ал. 3 от ЗАНН, доколкото свидетелят е един, но то не е съществено, защото не ограничава правото на защита на санкционираното лице. Видно от акта, същият е съставен в присъствието на нарушителя и му е връчен, като неговите права в производството не са засегнати, а упражнени чрез вписване на възражение в акта. Допуснатата нередност в акта е от категорията на посочените в чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, според която наказателно постановление се издава и когато е допусната нередовност в акта, стига да е установено по безспорен начин извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, и не е самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Настоящият касационен състав на съда споделя разбирането, че нарушение на процесуалните правила от категорията на съществените, което винаги води до отмяна на акта е само онова, което е довело до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство Е. Е. В. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН вх. № 513000-3518/21.01.2021г., а в последствие и жалба срещу НП вх. № СОА21-ГР94-1476/19.03.2021г.

На второ място, в касационното производство не се решава материалноправния спор между страните, а същото има за предмет преценката относно правилността, респ. допустимостта и действителността на въззивното решение. Касационният съд изследва съответствието на решението с материалния закон, въз основа на фактите, установени от първата инстанция. Дейността му се свежда единствено до проверка, дали фактите са подведени вярно под хипотезата на правната норма и дали правилно са приложени предвидените в нея правни последици. При разглеждане на спорове за отмяна на издадени НП, районният съд е винаги инстанция по същество- чл.63 ал.1 от ЗАНН. Това означава, че следва да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя- арг. от чл.314 ал.1 от

НПК във вр.чл.84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие- чл.13, чл.107 ал.3 и чл.313-чл.314 от НПК във вр.чл.84 ЗАНН, съдът е длъжен и служебно да констатира и установи дали АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържание и срокове /чл.34, чл.42 и чл.57 от ЗАНН/.

Споделят се съображенията на СРС, НО, 11-и състав, че в хода на административно-наказателното производство не са извършени нарушения със съществен характер, които да са ограничили или накърнили упражняването на правото на защита на Е. Е. В. в пълен обем. Доказано е авторството на деянието и обективните му признаци.

По отношение на възражението, че пътен знак Д21 е бил поставен в нарушение на изискванията на чл.9, ал.1 и чл.14, ал.2 от Наредба № 18/23.07.2001г. за сигнализацията на пътищата с пътни знаци, същото се явява без правно значение за съставомерността на деянието, като съдът не разполага с компетентност в производството, развиващо се по правилата на ЗАНН да извършва косвен съдебен контрол за законност на действията на Столична община при организация на движението и поставянето на пътните знаци на територията на столицата. От приложените веществени доказателства е видно, че пътен знак Д21, указващ в случая две места, определени за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания е могъл своевременно да бъде възприет от касатора или ако не го е възприел е имал възможност да направи това. След като е паркирал МПС с рег. [рег.номер на МПС] на място, обозначено по съответния ред с пътен знак Д21 и указателна табела за броя места, предназначение за паркиране на автомобили на лица с увреждания, касаторът е нарушил забраната по чл. 98, ал. 2, т. 4 от ЗДвП и осъществява състава на чл. 178д от ЗДвП. Липсата на маркировка, съгласно изискванията на чл. 22 от Наредба № 4/01.07.2009г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, вкл. за хората с увреждания /отм. ДВ. бр.12/12.02.2021г., но в сила към датата на извършване на нарушението- 13.01.2021г./, не може да изключи действието на поставения пътен знак Д21, тъй като съгласно разпоредбата на чл.7, ал.3 от ЗДвП „когато има несъответствие между пътните знаци и маркировката на пътя, участниците в движението са длъжни да се съобразяват с пътните знаци“. Именно с пътния знак Д21 в конкретния случай не се е съобразил водачът на моторното превозно средство и липсата на изискуемото от Наредба № 4/01.07.2009г. допълнително обозначение на мястото с пътна маркировка с международен символ за достъпност не може да обоснове извод, че не е осъществен състава на вмененото административно нарушение.

И в АУАН от 13.01.2021г. и в НП от 15.03.2021г. са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е установено, както и обстоятелствата, при които е извършено. Така направеното описание съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при които тези елементи са осъществени. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Пределно ясно, точно и конкретно е описано нарушението, времето, мястото където е извършено, обстоятелствата от фактическа страна, поради което е спазено изискването по см. на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Във връзка с твърдението, че ответникът не е разгледал и обсъдил подаденото писмено

възражение срещу съставения АУАН, действително в обстоятелствената част на НП не са изложени съображения дали възраженията на санкционираното лице са основателни, респ. неоснователни. Съгласно чл.52, ал.4 от ЗАНН, ответникът е длъжен да прецени възраженията и събраните доказателства преди да се произнесе по същество. Наложено е в съдебната практика разбирането, че след като АНО е пристъпил към издаване на наказателния акт, той имплицитно е приел възраженията на нарушителя за неоснователни.

По съществуто на спора СРС, НО, 11-и състав правилно е установил, че НП № СОА21-РД11-692/15.03.2021г. е издадено в съответствие с материалния закон, като изложените в тази връзка мотиви от първоинстанционния съд са обосновани, а формираните правни изводи са в пълно съответствие с писмените и гласни доказателства, събрани в процеса. Съставът на въззивния съд правилно е приел, че касаторът е извършил административното нарушение по чл.98, ал.2, т.4 от ЗДвП, поради което и законосъобразно е ангажирана неговата административно-наказателна отговорност, чрез налагане на санкция в абсолютно определен от законодателя размер от 200.00 /двеста/ лева.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция заключава, че съдебното решение от 14.06.2021г. на СРС, НО, 11-и състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218 ал.2 АПК във вр.чл.209 т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН / в редакцията преди изменението в ДВ.бр.109/22.12.2020г. в сила от 23.12.2021г./ в полза на ответника следва да се присъдят разноски за осъществено процесуално представителство от юрк. М. А., които се определят в размер на сумата от 80.00 лева на основание чл.37 ЗПП във вр.чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221 ал.2 АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН / в ред. преди изм. ДВ.бр.109/22.12.2020г. в сила от 23.12.2021г./

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20138492 от 14.06.2021г., постановено по нахд № 4916/2021г. на СРС, НО, 11-и състав.

ОСЪЖДА Е. Е. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична община с адрес: [населено място], [улица] сумата от 80.00 /осемдесет/ лева на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

